

— Ранени ли сте? ги запитахъ азъ, като видѣхъ че върваха бърже, не като ранени.

— Не, ваше благородие, не сме ранени, но не можемъ да стрѣляме, пушкитѣ ни се развалиха.

Азъ взехъ пушкитѣ, прѣгледахъ ги и, дѣйствително, тѣ се оказаха развалени. Едната не можеше да се отваря, а на другата — иглата се бѣ счупила.

— Скоро да се върните при другаритѣ си, имъ казахъ азъ и да вземете пушки отъ раненитѣ или отъ турцитѣ.

Опѣлченцитѣ бѣгомъ се пушнаха обратно въ веригата.

Ний съ щабсъ-капитанъ Попова се отдѣлихме отъ купата и излѣзохме на страна отъ нея, за да видимъ какво става татѣкъ напрѣдъ.

— Ваше благородие, елате тукъ, се обърнаха нѣколко опѣлченци къмъ насъ. Тамъ турцитѣ можатъ да ви ранятъ, а подиръ кой ще ни води въ бой?

Наистина, при всичко, че въ това врѣме турцитѣ бѣха намалили стрѣлбата по нашия участѣкъ, но куршумитѣ току свиряха надъ главитѣ ни и падаха около насъ.

— Това е затишие прѣдъ буря, каза Поповъ, като посочи на приближавшитѣ се въ това врѣме турски колони.

И бурята, дѣйствително, настана: стрѣлбата въ веригата се участи, пакъ засвириха, забръмчаха и западаха наоколо ни куршуми и ранени пакъ започнаха да пристигатъ на групи на групи.

На прѣвързочния пунктъ — задъ купитѣ, бѣха се събрали повече отъ 30 человекъ ранени, които чакаха редѣтъ си. Д-ръ Вязанковъ съ засукани ракави енергично работеше: на едного раната прѣвързваше, на друго куршума вадеше, на трети — прѣста, или увисналата само на кожата ржка отрѣзваше и т. н. т.

Повечето отъ легко раненитѣ, щомъ биваха прѣвързани, се връщаха въ ротитѣ си.

— Три червени зелки свалихъ, се обажда единъ отъ легко раненитѣ, а искамъ да ги докарамъ до половинъ дузина.

— А азъ не се задоволявамъ съ толкова, се обаждаше другъ. Азъ искамъ да сваля не по-малко отъ колкото рани има Симеонъ Маневъ.

— Е, че тогава за насъ нѣма да останатъ — и ний да си окървавимъ щика, се обажда единъ опѣлченецъ отъ 3-я рота.